

EROTIKA.. I.

Dezső Ilona Anna festménye

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2021

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 47 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

81 ponttal - Thesaurus: Kigombolt este

II. helyezett lett:

79 ponttal - M. Simon Katalin: Házasodni mindenáron

III. helyezett lett:

75 ponttal - Szabóné Horváth Anna: Lángoló vágyak

című írása.

Gratulálunk!

Klotz Mária: Varázsige

Akármilyen viharok dúlnak,
veszekedések, ordítások múlnak,
szócséplések darabolnak,
a végén győz a vágy.

Akármilyen hamis minden,
gyilkos kígyók mérge ereidben,
férges szerelem dala libben,
újra-újra győz a vágy.

Akármilyen dalt dúdol a lelked,
dallamára beindul a tested,
lelked kottájából kiált,
varázsige a vágy.

Kutasi Horváth Katalin: Pygmárió álma

Szereplők:

Pygmárió (Pyg) - tehetséges szobrász

Ergazmusz (Ergó) - Pygmárió barátja

Szopránia - Pygmárió anyja

Ambrózsika - Pygmárió húga

Rózsárus

(Pygmárió a szobrán dolgozik, kitekint szobája ablakán.)

PYGMÁRIÓ

Gyönyörű az este, varázs az ecsetje,

Göncölnek hintaján szállok fellegekbe.

Megformázom álmom, simítom a keblét,

Megtervezgetem még ruhájának selymét.

EROTIKA... 1.

Tökéletes művem csodálatot áraszt.
S hogy történhetett ez, ki ad erre választ?
Ó, kacér holdsugár! Mit művelsz te velem?
Mily fényben mosdatod e formás feneket?
Bizserget egy érzés, cirógat a mámor,
Férfi hogy áll ellen, akármilyen jámbor?
Sejtelmes és csalfa az asszony és a hold,
Lehetetlenné vált, hogy őt ne karold!

(Arra jár barátja, meghallja Pygmárió sóhaját, benéz, majd bemegy hozzá.)

ERGAZMUSZ

Mi ütött így beléd, Pygmárió úrfi?
Megrészegültél hát? Sikerült berúgni?
Nem akartál asszonyt, pláne feleséget,
Elhatároztad, hogy szenvedsz vereséget?

PYGMÁRIÓ

Tekints rá, testvérem, hát semmit nem érzel?
Nem látsz a szemekkel, te csupán csak nézel?
Ergazmusznak hívnak, s nincsen ergazmusod?
De azért működik híres cinizmusod.

ERGAZMUSZ

Ugyan, jó barátom, tán mérges volt a gomba,
Az volt a vacsorád, s szíved így dőlt romba?
Vagy tán meszet ettél, elvesztetted fejed?
Akárhogy igyekszel, eszedet nem leled?

PYGMÁRIÓ

Kérlek, hagyj magamra, kettesben szobrommal,
Elégedett leszek akkor a sorsommal.

ERGAZMUSZ

Tehetséged biztos. Értelmed kérdéses...
Hogy egészséges vagy, már az is kétséges.
Azt mondtad, nem nősz, mesterséged üződ,

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Ha megtetszik egy lány, akkor majd kifűzöd,
De el mégsem veszed, nem ment el az eszed,
Erre itt e szobor, a szívedre veszed...

PYGMÁRIÓ

Ki vezeti kezem? Izgalomba kerget.
Szívemet húrozza, szép dalokat penget!
Igaz, megvetettem a rút női nemet,
Ám csodálat járja, s láz fűti testemet.
Minden nő eltörpül, akit eddig láttam,
Az én munkám mellett. Épp ilyenre vágytam!

ERGAZMUSZ

Akárhogy is nézem, tökéletes műved,
Kell-e még formálni? A kételyt elűzted.
Láttam időközben, egyre szebb lett arca,
Lecsendesedett már gyűlöleted harca?

PYGMÁRIÓ

Kezdem megszeretni, hiába titkolnám,
De elégedett hogy lehetnék, cimborám?!
Simítom még kicsit, hagyj is hát magamra,
Ne okvetetlenkedj, ne gerjessz haragra!

ERGAZMUSZ

Jól van, észrevettem nadrágod dudorját,
Nem kell már növelni becsületed foltját.
Elmegyek hát, testvér, útban vagyok, látom,
Mikor visszajövök, számat újra tátom.
Tudod még fokozni tökéletességét?
Képes vagy növelni női kecsességét?
Simogasd csak bátran, örömömről szolgál
Nekem az örököd, hisz oly sápadt voltál.
Pirossá vált arcod, tűzbe gyúlt a szemed,
Legyenek kegyesek hozzád az istenek!

(Miközben távozik, odasúgja a húgnak, mit tapasztalt. Az meg is indul Pygmárió szobájába.)

PYGMÁRIÓ

Elment végre Ergó, magunkra maradtunk,
Szép vonásaiddal, drágám, sikert arattunk.
Az elefántcsontot átjárta varázsod,
Életre keltetted, izzítja parázsod,
Minden porcikámat megmozgatja lángod,
Egy kicsit még zavar mozdulatlanságod...
Egy kis derű kell még szemed alá tüstént,
Csak el sose szálljon szép mosolyod füstként.
Ha tudnál érezni, tökéletes lennél,
Hisz én teremtelek, így kedvemre tennél.

AMBRÓZSIKA

Ugyan, édes bátyám, nem túlzás ez kicsit?
Túlzottan szereted ezt a csinos pipit!

PYGMÁRIÓ

Tisztelettel szóljál, vagyis inkább hallgass,
Hogyha szájon ütlek, inkább akkor jajgass!
Galandrea mesés, inkább őt csodálom,
De ha békén hagysz már, szavad megbocsájtom.

AMBRÓZSIKA

Hidd el, Pyg, sajnállak, hús-vér lányok várnak,
Bármelyik kiszolgál, a kedvedben járnak!
Oly rideg a szobrod, hűvös pillantása,
Oly messze van tőled, mint a Himalája!
Hogy ad gyengédséget? Hogy simítja vállad?
Hogy főz neked ételt? Üres marad tálad!
Gyere, anyám, segíts, beszélj a fejével,
Most már neve is van, ki tudja, mit képzels!

SZOPRÁNIA

Ugyan, édes fiam, annyi lány van erre,
Nem találsz egyet se, hályog ült szemedre?

AMBRÓZSIKA

Tudod, Galandrea egy hibátlan szépség,
De amit te érzel, az maga a rémség!

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Inkább lenne csúnya, de tele érzéssel,
Akár bandzsítana, szerelmes nézéssel.

SZOPRÁNIA

Nincsen ez így rendjén. Orvost hívjunk talán?
Mit csináljunk, lányom? Átok ül a farán!
Így csapdába esni! Az én okos fiam!
Meghasad a szívem, megszakad az inam...

AMBRÓZSIKA

Gondolkodj, Pyg, kérlek, belerokkan anyánk,
Inkább lennél gőgös, agresszív vagy falánk.
Térjünk nyugovóra, búcsút int a hold már,
Sokkal többet úgyse tehet itt egy kontár...

SZOPRÁNIA

Ne sokáig dolgozz, ideje pihenned!
Nem kéne magadat e lánynak kitenned.

PYGMÁRIÓ

Galandrea, anyám, e gyönyörű leány,
Fiad csupán alkot, semmiképp se trehány.
Aludj jól, megkérlek, ne nyugtalankodjál,
Amit összeaggódsz, az már több a soknál.

(Búcsút intenek egymásnak. Pygmárió tovább dolgozik művén.)

PYGMÁRIÓ

Édes Galandreám, beszélj hozzám, kérlek,
Hogyha néma maradsz, soha el nem érlek.
Csupán sóhajtozom, egyre csak kívánlak,
Ezt nevezem én az életem kínjának!
Miért alkottalak, miért formáztalak?
Csupán gőgöm hajtott, meg hogy csodáljanak.
Ez volna a nőknek tán szörnyű bosszúja?
Derűs életemnek sötétlő borúja?
Minden porcikámban érzem a vonzalmat,
Szépséged beindít egy egész mozgalmat.

EROTIKA... 1.

Hogy kényeztesselek, mit is hozzak neked?
Miért nem szólsz hozzám? A szívem megreped.
Reménytelen lelkem minden rezdülése,
Pedig képes általad a repülésre!
Hogy leheljem beléd lelkem tüzeességét?
Hogy vegyem el most hát tested szüzességét?
Legalább egy csókot igazán adhatnál,
Viszonzásul ezret, milliót kaphatnál!

(Megsimítja szobra arcát, majd elmegy egy csokor rózsáért.)

PYGMÁRIÓ

Hogy adja a rózsát, csinos komámasszony?
Ne álljon itt tovább, rég leszállt az alkony!
Adja mind egy szálig, ami még megmaradt,
S mi gondja velük volt, ezennel elszaladt.

RÓZSAÁRUS

Ó, de csinos úrfi, de jó, hogy erre járt,
De kár, hogy nem látom, csak a fél gerlepárt!
Meséljen a lányról, mondja, mi a neve?
Gömbölyödik szépen? Van keble s feneké?

PYGMÁRIÓ

Sokat jár a szája, még meg sem egyeztünk,
Úgy néz ki, mindketten ábrándot kergettünk.

RÓZSAÁRUS

Ingyen is átadom, ha szép lányról van szó,
Hogyha nem így lenne, fertőzze a kankó!

PYGMÁRIÓ

Ej, te csúf boszorka! Nála szebb lány nincsen!
Rózsáért átnyújtom akármelyik kincsem!
Mindent megér nekem, hogy boldognak lássam,
Hogy bármelyik tervét valóságra váltsam.
Sokat megélhettél, ám ily' tökéletes
Leányhoz szerencséd soha nem lehetett.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Hajnalpír ül arcán este is és éjjel,
Mindig csak csókolnám szenvedélyes kéjjel.
Hogyha markolhatom gyönyörű, dús keblét,
Mintha üríteném a mámornak kelyhét!
De minek is szólni? Inkább hozzá futok.
Ezzel az alkuval semmire nem jutok!
Itt van jó pár ezüst, költsed egészséggel,
Elő ne hozakodj semmi merészséggel!

*(A rózsárus markába nyom egy ezüstökkel tömött erszényt. Vissza-
siet szobrához.)*

PYGMÁRIÓ

Nézd csak, drágaságom, ezt mind neked hoztam,
Épp olyan ez illat, mit köréd álmodtam!
Pici feleségem, rebbenjen meg pillád,
Tekints rám, pislantsál, mintha urad hívnád!
Vállaidnak íve oly nagyon beszédes,
Kínáld magad bátran, ne légy oly szemérmes!
Ha az a boszorka láthatná e gyönyört,
Soha nem lenne már annyira elgyötört...

(Előterem a rózsárus, aki eddig leskelődött, hallgatózott.)

RÓZSAÁRUS

Itt vagyok én, fiam, ha már hiányoltál,
Nem zavartalak meg, hiszen imádkoztál.

PYGMÁRIÓ

Hogy kerülsz te ide, ördög fattya vigyen,
Most aztán az ember mégis kinek higgynel!?
Netalán követtél, kevesled ezüstöm,
Azt hitted, baj lesz, hol fejemet felütöm?

RÓZSAÁRUS

Ugyan, édes fiam, nem kell védekezned,
Bár egyike vagy a legfőbb vétkeseknek...

Ez tehát a titkod, szobor a szerelmed,
Hallgassál csak végig, nem is kell felelned!
A boszorkányságban én járatos vagyok,
Egynéhány tanácsot így tehát rád hagyok.
Amikor a macskák kutyálkodnak éjjel,
Csókold ezt a lánykát hetvenhétyszer kéjjel!
Mikor a hold besüt, s épp homlokán fénylik,
S az összes hormonod a fényben örvénylik,
Mormold szíved vágyát háromszor fülébe,
S nőtlenséged vessed feledés tűzébe!
Istennő nem vagyok, bárcsak az lehetnék,
Talán akkor bizony ennél többet tennék,
Magam változtatnám szobrodat élővé,
Érzelmektől duzzadó, formás, szép nővé.

PYGMÁRIÓ

Ha igazat szólnál, gazdaggá tennélek,
A nevemre persze soha nem vennélek...
Haragudnom kéne, hogy utánam jöttél,
S hogy olyan sok percet titokban töltöttél...

RÓZSAÁRUS

Ugyan, édes fiam, miért haragudnál?
Egy ilyen vénasszony nélkül mire jutnál?
Hidd el minden szavam, miért kételkednél,
Egy jó feleséget nem megérdemelnél?

PYGMÁRIÓ (félre)

Egy próbát tán megér, bár mesének hangzik,
Akkor is kimondom, hogyha megharagszik!
(a Rózsaárushoz)

Mesén nevelkedtél, világosan látszik!
Aki engem becsap, az a tűzzel játszik!

RÓZSAÁRUS

Bizsereg a tested, már messziről látszik,
Nem nehéz rájönni, vajon mire vágyik.
Próbáld ki, mit vesztesz? Félsz, hogy beteljesül,

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

S élettelen szobrod a végén még felderül?
Most magadra hagylak, próbálkozz nyugodtan,
Nincs keresnivalóm titkos kis zugodban...

(Pygmárió nem is nagyon érzékeli, hogy a Rózsaárus távozik, szobrát simogatja, majd azt ölelgetve elalszik. Szörnyű macskanyivákolásra ébred.)

PYGMÁRIÓ

Ím, eljött az idő, mit szólsz, drága mátkám?
Gyerünk, harcba szólít, s kéznél van a dárdám!
Ó, szép szerelmesem, megküzdök teérted,
Életre csókollak, mozgósítsd szemérmed!
Hadd illessem ajkad hetvenhétszer sorban,
Egészen addig, míg tested vágyra lobban!
Csak a hold a tanúnk, homlokodon fénylik,
A boszorka szava milyen tisztán rémlik...
Hadd mormoljam gyorsam füledbe vágyamat,
Megsúgom még kétszer, s foglald el ágyamat,
Légy a feleségem örökre, míg élünk,
Annyira kívánlak, ne féltsd tisztességünk!

(Pygmárió várja a csodát, s közben szerelmesen simítja felváltva szobra arcát, kezét, majd miután nem történik semmi, megsimítja mellét, átöleli, mellére borul és sírva fakad. Így találja a hajnal, így talál rá a húga...)

AMBRÓZSIKA

Pygmárió, kérlek, térj már az eszedhez,
Gyere, imádkozzunk a te istenedhez,
Adjon neked erőt elviselni terhed,
Hiszen nemes lelked hiába is gerjed,
Szíved választottja nem kelhet életre,
Annyira félek, hogy elpusztulsz érette!

PYGMÁRIÓ

Ambrósika, mondd csak, hol a rózsárus?
Nincsen erre felé egy igazi mágus?
Elpusztulok, érzem, ha segítség nincsen,
Galandrea halott, merre van az isten?
Őt hozd nekem ide, ő segíthet rajtam,
Ha ezt meg nem teszed, minek szóljon ajkam?
Minek lélegezzek, minek imádkozzak,
Galandrea nem él, minek siránkozzak?
Mire várakozzak, s mégis miben higgyek,
Ideje, hogy nektek végleg búcsút intsek!

AMBRÓZSIKA

Szörnyűséget beszélsz, jól megzavarodtál!
Átkozott szobrodba belehabarodtál.
Hiába szeretlek, hiába féltetek,
Elöntik szívemet a szörnyű kételyek.

*(Megjelenik Szopránia is. Pygmárió ettől kezdve nem beszél, semmi-
re nem reagál, senkire nem néz, csak szobrát ölelgeti.)*

SZOPRÁNIA

Hát le sem feküdtél? Fiam, nézz rám, kérlek!
Oly nagy a szerelmed, szívedbe nem férek?
Hadd kapjalak vissza! Szánd meg az anyádat,
Érted zokog egyre, nyisd már ki a szádat!
Beszélj hozzám, szólalj, mondd ki bánatodat,
Epedezve várom már a válaszodat!
Hogy segítsek rajtad, szívem majd meghasad,
Galandrea miatt lelked így megtagad?!

*(Szopránia elájul, ekkor érkezik meg Ergazmusz, aki elkapja, s
Ambrósika repülő sóval magához téríti anyját.)*

AMBRÓZSIKA

Ergó, jó, hogy jöttél... Mondd csak, mit tehetünk,
Emberségesek most mégis hogy lehetünk?

Muszáj orvost hívnunk. Anyám észhez térült,
Ám Pygünk fejében valami megsérült...
Nem jön ő már helyre, a szívem azt súgja,
Kezelésre szorul, hogy a macska rúgja!

(Anyja is, Ergazmusz is bólint, majd tárcsázza az orvost. Aztán odamegy barátjához, vállára teszi a kezét.)

ERGAZMUSZ

Ne haragudj, pajtás, mit tehetnénk veled,
Galandrea merev, s helyedet nem leled.
Nincs a józan észnek már esélye nálad,
Meghasadt a szíved, összeroppant vállad.
Gyönyörű a szobrod, de lelketlen, rideg.
Hogy bírhatna vele az emberi ideg?

(Megakad a szeme a szobor emlőin.)

Ó, te hűvös szépség, ördögi a tested,
Ha sokáig nézlek, lelkem elveszejtet.
Megértem barátom. Őrjítő küllemed,
Ki rád néz, szívébe a vágyat ülteted.

(Megjönnek Pygmárióért, ki injekciót kap, majd szobráról lefejtve elvezetik. Anyja követi. Ergazmusz Ambrózsikához fordul, s felébred benne a vágy.)

Ambrózsika, drága, telehold lesz máma,
Rólunk is szólhatna már az újabb fáma... *(függöny)*

Holécziné Tóth Zsuzsa: Szerelmes éjszaka

Judit egy idős rokonát látogatta meg Rákospalotán, az Öreg soron. Amikor hazafelé indult, hirtelen megrohanták az emlékek, és kocsijával a fűútról jobbra, a patakpart felé fordult. Nem járt itt már vagy negy-

ven éve, ezért egyre erősödő szívdobogással állította meg a kocsit a Rákos-patakhoz vezető út végén. Kíváncsi volt, vajon megvan-e még az a szomorúfűz, amely alatt olyan boldog volt Rolanddal, élete egyetlen igaz szerelmével.

Lépteit szaporázva haladt az ösvényen, nem törődve azzal, hogy tűsarkú cipőjét nem ilyen terepre tervezték. Megvolt még a fűzfator, és pár perc múlva ott állt az elágazásnál, a legnagyobb fa alatt. A fa alatt, amelynek kérgébe Roli késsel véste bele nevük kezdőbetűjét azon a csillagfényes nyári estén, mikor az övé lett itt, ennek a bókoló fűzfának a rejtekében. Az emlékek hatására könnyek szöktek a szemébe. Tizen-nyolc éves volt, érettségi után ápolónőként dolgozott az Árpád úti kórházban, amikor megismerkedett Rolanddal. A fiú egy csúnya verekedés után, sérülten került az ambulanciára, ahol ő éppen éjszakai szolgálatban volt. Mialatt lemosta és fertőtlenítette a sebeit - amit a srác sziszegve, de hősiiesen tűrt -, megpróbálta neki csapni a szelet, és megkérdezte, mikor lesz nappali szolgálatban, hogy a kötözésre is hozzájöhessen vissza.

Hát így kezdődött. Munkaidő után elébe jött, presszóba vitte és süteményekkel kényeztette, mielőtt a nővérszállásra kísérte volna. Azután arra kérte, vegyen ki szabadnapot, és menjen vele kocsikázni. Abban az időben még kevés embernek volt autója, főként a fiatal srácok körében számított „nagymenőnek”, aki kocsival járt-kelt a városban. Hogy tulajdonképpen miből élt, honnan volt pénze kocsira és szép holmokra, az őt akkor nem nagyon érdekelte. Egyre jobban megszerette, hinni akart neki, bízni benne.

Csodás heteket töltöttek együtt, és a fiú egy idő után arra kérte, hagyja ott a nővérszállást, és menjen albérletbe, hogy ne csak a szálló kapujáig kísérhesse. Alig merte bevallani, hogy nem teheti meg: neki a fizetése nagy részét haza kell adnia, mert szülei nehezen élnek. A négy kistestvérét is ruházni és iskoláztatni kellett, és az akkorra már nagybeteg édesanyja gyógyszerei is sokba kerültek. Azt meg végképp nem merte bevallani a fiúnak, hogy az apja nagyon szigorú, biztosan felpofozná, ha tudná, hogy egy fiú miatt ott akarja hagyni az ingyenes nővérszállást.

Roli szeretett költekezni, és Judittól sem sajnálta a pénzt. Vett neki magnórádiót, sok menő kazettával. Egyik nap elvitte a belvárosba egy extra bőrcuccokat árusító butikba, és fekete miniszoknyát meg maxi bőrkabátot vett neki. Judit ezeket haza se vitte Csepelre, csak amikor a nővérszállásról indult bulizni, akkor merte viselni. Tudta, ha apja meglátná ezekben a „kurvás” ruhákban, hatalmas verést kapna. A baj mégis bekövetkezett: egyik hétvégén az új szerelésben volt, amikor a belvárosban buliztak, és rendőrségi igazoltatás volt. Amikor sorra került, rémülten vette észre, hogy amikor átpakolt a pici új lakktáskába, a személyi igazolványát nem vette ki a táska oldalsó zsebéből. A hetvenes években még szigorúan vették az ilyesmit, ezért minden könnyörgése ellenére előállították. Az éjszakát a fogdában töltötte félrészeg örömlányok és szipózástól kábult tinik között kuporgott egészen addig, amíg apja a rendőrségi táviratot lobogtatva érte nem jött. Judit azt hitte, mentem agyonüti, amikor meglátta őt pirosra festett szájjal, feltűzött hajjal a fekete bőrszerkóban. Otthon a szeme láttára akarta elégetni a „kurvás rongyokat”, de Judit azt hazudta: csak kölcsönkérte Magdától, vissza kell adnia. A verés után apja taxit hívott, hogy akkor most azonnal menjenek el a munkatársnőjéhez, és a szeme láttára adja vissza a ruhadarabokat. Szerencsére Magdának volt annyi lélekjelenléte, hogy falazzon neki. Meglepődés nélkül átvette a szatyrot, és csak két nap múlva, a műszak végén kérdezte meg, hogy mi legyen azokkal a szuper cuccokkal, amik nála dekkolnak?

Az eset után Roland hetekre eltűnt. Amikor újra találkoztak, őszintén sajnálta a történeteket, és ismét szóba hozta, hogy milyen jó lenne egy közös kégli, ahol nyugodtan együtt lehetnének. Többször elmondta neki, mennyire kívánja, hogy vele akarja leélni az életét, és Judit földöntúli boldogságban úszott. Már nem presszókba jártak találkozni, a fiú munka után kocsival érte jött, kihozta őt ide, a patak partjára, és itt ölelte és csókolta az autóban.

Egyik este, amikor leállították az autót, Roland a csomagtartóból egy plédet vett elő, melyet leterített a fűzfa tövébe, az ágak takarásába. Hozott két poharat és egy üveg pezsgőt is, melyeket a takaró mellé helyezett. Ezután a meglepett lányt ölébe kapva bevitte a fa alá, és leül-

tette. Pezsgőt bontott, koccintottak. Azt mondta, engedje meg, hogy a föld legboldogabb asszonyává tegye, legyen az övé itt és most, és ő el fog menni az apjához, és meg fogja kérni a kezét. Ezután csókolgatni kezdte: az arcáról a nyakára, majd a blúzát kigombolva a melleire lehelt forró csókjait. Judit még most, ennyi év után is beleborzongott az érzésbe, mely akkor járta át a testét. Már ő is akarta, hogy megtörténjen mindaz, amire a férfi vágyott, és nem törődve azzal, hogy itt, a fa alatt akár meg is láthatják őket, boldogan adta át magát a gyönyörnek. Órákon át heverték egymás karjaiban, pezsgőt ittak, és szerelemtől ittasan csókolóztak. Roland háromszor tette őt magáévá azon az éjszakán. Az aktus eleinte fájt, de csak arra gondolt, hogy ezzel milyen örömet okoz a szerelmének, így boldogan tűrte az újabb és újabb szerelmi játékokat, amit a fiú kitalált. Csodás szerelmes éjszaka volt!

Judit még ennyi év után is egészen az átélt események hatása alá került, majd keze ökölbe szorult, és szinte visszamenekült az autójába. Ott azután rázni kezdte a zokogás, és csak sokára csillapodott le. Igen, ez után a csodás éjszaka után - miközben ő a világ legboldogabb emberének érezte magát - Roli a munkájára hivatkozva ritkábban jelentkezett. Olyankor mindig lehozta őt ide a fa alá, szenvedélyesen szerettek, de már nem emlegette a házasságkötést. De ő - naiv hülye - akkor ebből semmit sem vett észre. Otthon beszámolt róla, hogy van egy komoly udvarlója, akit hamarosan be fog mutatni. Apja persze rögtön azt kérdezte, van-e rendes munkája, és mi az. Erre sajnos nem tudott pontos választ adni, azt mondta hát: üzletember. Hiszen a fiú mindig arra hivatkozott: „Most első az üzlet, sok pénzt kell keresnem, hogy eltarthassalak”.

Nagyjából három hónap telt el az után a szerelmes éjszaka után, amikor Roli egy keddi napon közölte, most két hétig biztos nem fogja látni, de majd hívni fogja a kórházba, ha hazatért „Olaszból”. Megértette, tudomásul vette. Hétvége lett, a munkatársnői akartak egy szünetnapra bulit rendezni, amihez el akarták kérni az ő magnóját. A szállóra hazaévre rájött, hogy az Rolinál van, ezért elhatározta, becsönget hozzájuk, és elkéri az édesanyjától. Igaz, még sohasem járt náluk, de biztos volt benne, hogy a srác már mesélt róla a szüleinek, így bátran

indult el hozzájuk. Csinosan felöltözött, nem akarta, hogy „csórónak” nézzék. Az utcába érve elég sok autót látott, néhány közülük szalaggal volt feldíszítve. Ahogy haladt végig a Zöldfa utcán, valahol zene is szólt, és ahogy közeledett a hatvanas számhoz, a cigányzene egyre erősebb lett. Megállt a kapu előtt, megigazította a haját, és már épp a csengőhöz akart érni, mikor az kivágódott, és ő meglátta, hogy az udvaron asztalok állnak, mely körül kiöltözött emberek ülnek... és ott, az asztalfőn az ő Roliya trónolt egy szemmel láthatóan terhes menyasszony mellett!

A tekintetük egy pillanatra találkozott, de mielőtt a férfi megmozdult volna, Judit sarkon fordult, és a kapun épp kilépő házaspárt kis híján feldöntve rohanni kezdett a pályaudvar felé. Első gondolata az volt, hogy most, rögtön a vonat elé veti magát, de ahogy az átjáróhoz ért, mégsem tudta rászáni magát, hogy az érkező tehervonat elé ugorjon. Ott állt órákon át, és csak folytak a könnyei.

Hónapokon át gyászolta azt a nagy szerelmet, amelyet annak a csaló gazembernek a karjaiban élt át, majd elhatározta: ő nem szerelemből fog férjhez menni, mert így szeretni csak egyszer lehet. Fél év múlva behoztak a kórházba egy teherautó-sofőrt, akit a balesete miatt öt héten át azon az osztályon ápoltak, ahol ő dolgozott. János tizenkét évvel volt idősebb, mint Judit, csendes volt és visszahúzódó. Amikor már mankóval járni tudott, esténként odabicegett a nővérálláshoz, és órákon át őszinte rajongással nézte, amint Judit jár-kei, végzi a munkáját. Mielőtt a kórházból elbocsátották, megkérdezte: lenne-e a felesége, elköltözne-e vele a Dunántúlra egy kis faluba? És ő igent mondott.

Negyven év telt el azóta. János szülőfalujában orvosírnok lett, kertet művelt, állatokat tartott és szült három gyereket. A férjét szereti, becsüli, sohasem bánta meg, hogy elfogadta a házassági ajánlatát. De a szerelem ahhoz az öreg fűzfához köti, melynek törzsén még most is látszik kettőjük monogramja.

***

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted /hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Buday Anikó: Tangó

Vera minden hétvégén eljárt az utca végén álló táncházba, ahol argentin „abrazo”, vagyis az ölelés tangót táncolják. A táncot zárt tartásban táncolják, ahol a férfi és nő mellkasa szorososan összeér. A nyitott tartásnál a férfi és a nő kartávolságban vannak. De Verának jobban tetszett az abrazó, az ölelés nevű táncforma.

A tangó eredetileg „együtt séta a partnerrel a zenére” - hallotta a tánctanár hangját Vera.

Imádott táncolni, legjobban a tangót szerette. Itt ki tudta fejezni az érzelmeit, le tudta vezetni az egész héten felgyülemlett stresszt. Lelki, testi takarításnak hívta ezeket az estéket.

Szerette a mozgás örömét, szerette a hajlásokat, a merész, szinte erotikus mozdulatokat partnere karjában. A gyönyörű ruhát, amit csak a tánchoz vett föl. Szép, hosszú lábai voltak, s a táncpő azt még jobban kihangsúlyozta. Szerette, ahogy a partnere átkarolja, pörgeti, hajlítja, miközben ő átöleli karcsú lábaival partnerét, de csak ennyi. Csak a tánc érdekelt, partner csak arra kellett, hogy kitűnően tudja vezetni. Számára a tánc magányos volt, a férfi csak eszköz a számára. Tánc közben elvarázsolt világban élt, imádta ezt a világot, azonban, ha vége volt az estének, arcáról leolvadt a mosoly, visszavedlett annak a csendes, zárkózott lánynak, aki valójában volt. Soha nem flörtölt senkivel, pedig sokan próbálták meghódítani, hisz mutatós, jó alakú nő volt, de az est végén mindig egyedül ment haza. Csendben élte a hétköznapokat, egy könyvelésben dolgozott, munka után sietett haza. Azonban a hétvégén, szombaton átváltozott a zene hangjára, teste felforrósodott, és táncolt, táncolt órákon át.

Egyik alkalommal egy új táncos jelent meg a táncteremben. A tánctanár üdvözölte, majd bemutatta a többieknek. „Ervin vagyok” - mutatkozott be kedvesen mosolyogva. Ervin úgy nézett ki, mint egy latin dzsigoló. Fekete haja félhosszúra volt növesztve, mit tánc közben a táncos illően, latinosan összefogott hátul. Szeme szénfeketén izzott, teste arányos volt, mint egy Adonisznak. Minden nő izgatottan stírólte a nemes tartású férfit. Vera is látta, de nem jött lázba, mint a többi nő.

Szép nyugodtan átöltözött, megkereste a párját, kimentek a parkettre, és átadta magát és testét a tánc ritmusának. Táncolt, hajolt, pörgött, simult, szép lába kitűnt combig felsliccelt ruhája oldalán. Ervinnek azonnal feltűnt, hogy Vera milyen közömbös vele szemben. Míg a többi izgatót, csillogó szemű nő alig titkolta, hogy mit gondol róla. Bántotta egy kicsit, hisz megszokta, hogy minden nő rajongással nézett rá. Nem volt beképzelt, nem volt elszállva magától, a nőket meg különösen tisztelte, de ez a szokatlan közömbösség idegen volt számára. Figyelte Verát. Tetstett neki, ahogy a tangót táncolta, bár az ő ízlésének egy kicsit visszafogott volt. Gyönyörűen lépte ki a zenére a lépést, szépen hajlított, mikor kellett, azonban túl iskolázott volt. Hiányzott belőle az erotika. Hiányzott a tánchoz tartozó fűtött mozdulat, csábító nézés, a partnert nem vonta bele a játékba, pedig a tangónak az a legfontosabb eleme, az érzés, a vágy, a csábítás, az erotika, a partnernek eljátszani, hogy mennyire kívánja. Megmutatni, hogy a teste hangszer egy férfi keze alatt. Ez hiányzott. Szép volt, kidolgozott a tánca, de a lelke, szíve zárva volt, szeméből nem sugárzott ki a vágy, az érzelem. Látszott, hogy belső világban éli meg azt, amit a partnerrel kellett volna átélnie. Mikor vége lett az estének, Ervin odament a tánctanárhoz, kérte, hogy a következő alkalommal hadd legyen ő Vera partnere. Kívánságának egy kis pénzzel is nyomatékot adott, szerette volna, ha a tanár belemegy a partnercserébe. Következő héten Vera hiába kereste, várta partnerét. A tánctanár közölte vele, hogy azt üzente, késni fog, de itt van Ervin, aki biztosan helyettesíti addig. Vera habozott egy kicsit, végül győzött a zene, a ritmus, ami felcsendült a teremben. Vére felpettségült, és már csak táncolni akart, belefeledkezve a zene ritmusába. Ervin vállára tette a kezét, jelezve, hogy készen áll. Elrebegte a nevét, apró, finom kezét a férfi erős kezébe tette, és elkezdett ringani a ritmusra. Ervin könnyedén vezette végig a táncparketten, pörgette, hajlította, magához szorította, majd kipörgette. Vera átvette a ritmut, érezte a lüktetést az ereiben, és a férfi forró leheletét az arcán. Ez valami más volt, mint eddig. Partnerre kisugárzása, vad, férfias illata, ahogy fekete szeme belefúródott az ő zöld szemébe, és fogva tartotta, olyan érzések cikáztak át a testén, amelyet eddig soha nem érzett. Remegett a lába, mire vége lett az estnek, de nem a fáradt-

ságtól, hanem a rátörő érzésektől. Alig akart elindulni, mintha várt volna valamit, amit maga sem tudta, hogy mi, csak az érzés ragadt benne. Aznap éjjel nyugtalan álmok gyötörték. Újra átjárta az a különös érzés, amit már Ervin karjában is érzett. Jó érzés volt, de egyben felkavaró is. Azon kapta magát, hogy alig várja a szombat estét. Máskor is várta, természetesen, de nem így. Sokkal gondosabban készülődött. Gondosabban fésülte éjfekete haját a tangóhoz illő kontyba, tette föl a sminket, mint eddig. Majd a tükör előtt ide-oda illegve, forgolódva alaposan végigmérte magát, tetszeni akart. Életében először nemcsak a tánc miatt ment, valami különös érzés is hajtotta. Végre ott volt megint, Ervin karjaiban. Táncoltak, egyre szorosabban tapadtak egymás testéhez. Testük eggyé vált, együtt ringott a zenére. Vera lába hosszan ölelte át Ervint, kipörgés után újra együtt ringtak, siklottak a parketten. Csodálatos látványt nyújtottak. Testükből áradt a régmúlt időkben táncolt, mindent elsöprő, autentikus, vad, füstös termekben táncolt, izgalommal töltött erotika. Egy darab múlt égett tüzes szemükben. Tangó táncuk olyan volt, amit nem felejtenek el azok, akik látták. Ervin hozta magával, a vérében hordozza a tangó ritmusát, melyet még argentin nagymamájától tanult, mielőtt apja halála után édesanyjával hazaköltöztek. Ennek az estének is vége lett. Vera tudatalattija már jelezte testének az erotikus vonzalmát a férfi iránt. Az agya még nem fogta fel igazán, csak este, mikor lefeküdt, érezte a borzongást, ha Ervinre és a gyönyörű tangóra gondolt, s arra, mikor testük egy testként ringott a parketten. Álmában is Ervinnel táncolt, vad erotikus összeolvadásban. Izzadtan ébredt, az álmában átélt élményektől nappal sem tudott szabadulni. Ezek az érzések teljesen összezavarták. A tükör előtt nézegette testét, és maga mellé képzelte Ervin deltás alakját. Még a lélegzete is elállt az elképzelt képtől. Következő szombaton repült a táncterembe. Könnyűnek és boldognak érezte magát. Ha Ervinre és a táncra gondolt, beleremegett, lelkében pillangók röpködtek, teste életre kelt. Indult újra, egymás testéhez simulva, egymás szemébe nézve megszűnt körülöttük a világ. Forrt a testük, szikrázott körülöttük a levegő. Testük már önállóan táncolt, önálló életet élt. Agyuk már nem tudta követni a test szavát. Összeolvadtak a táncsal, a zene irányította érzelmeiket. Táncest után sem tudtak elszakadni egymástól. Testük kínzó vágya haj-

totta őket. Másnap reggel egymás karjaiban ébredtek. Álmuk oly csodás volt, eggyé válásuk oly természetes, mint a táncuk a parketten.

Klotz Mária: Abrakadabra

Szemkontaktussal kezdődik
a csábító találkozás,
vibráló fényekkel megáldott
testi-lelki kitárulkozás.
Aztán jön a többi,
kíváncsiság, a másikat megismerni.
Ettől kezdve nincs nyugalom,
ami van, az vágyalom:
beszélgetés, elmélkedés,
áhitott közös szókeresés,
azonos gondolattömeg,
vágyódó szikralöket,
erotikus sugárzások,
kölcsonös energiaáramlások,
dédelgetés, simogatás,
érzéki összebújás,
éjjel-nappal vibrálás,
őrült tébolyodás,
összebújásra vágyódás,
folyamatosan szex-kívánás,
erotikus émelygés,
föld fölötti lebegés,
érzéki vonzalom,
ösztönös kíváncsalom.
Erotika?
A testnek patika.
Gyógyír a bajra,
abrakadabra!

Thesaurus: Kigombolt este

Kedves Olvasó!

Előjáróban nyomatékosan szeretném leszögezni, hogy a történet fiktív, fantáziám gyümölcse - legalábbis én nem tudok ilyen esetről. Ha csak az Élet nem produkált valaha, valamikor hasonlót... Így természetesen hőseink nevei is tetszőlegesen választottak; a keleti orientáció jegyében és a nagy orosz romantikus írók előtt is tisztelegve a hölgyet hívjuk Irinának, és a férfit... Ivánnak, természetesen.

A helyszín legyen egy lépcsőház, késő éjjel, bárhol.

Az említett pár próbál feljutni a lépcsőn. Pontosabban Iván próbálja feltámogatni, tuszkolni a félájult vagy alvó Irinát a magas lépcsőfokokon. Ami nem könnyű - mondjuk ki, szinte lehetetlennek tűnő - feladat. A lány vagy asszony képtelen megállni a lábán, akárcsak egy pillanatra is; menten összecsuklik, mint egy sokat használt, kilazult szögecsű collstok. Abban a minutumban kétrét görnyed, csinos fejével minduntalan megcélozva a kövezetet, amikor a férfi kissé elengedi, és próbál fogást találni rajta.

Úgy érteve, hogy megpróbálja a lehető legemberségesebb, leggyöngédebb módon megfogni, megragadni éjszakai táncpartnerét, de azért olyan erősen, hogy ha nem is gond nélkül, de meglehetősen biztonsággal fel tudja juttatni valahogy az emeletre. Aztán a többit meglátjuk...

...Próbált belekarolni, és maga mellé húzni, de sehogy sem tudta olyan erősen átfogni, hogy meg tudja tartani, és legalább csekély mértékű haladásra bírja - főleg fölfelé a meredek lépcsőn. Ekkor nagy nehezen mellmagasságban szemből átkarolta, a hátán erősen összefonva kezeit, felhúzta lassan álló helyzetbe, és a falnak támasztotta óvatosan, nehogy beüsse a fejét. Így viszont az ő fején koppant a rakoncátlan buksi, kissé csapzott, hullámos fekete hajával. De ezzel most nem foglalkozott különösebben, hanem egy gyors mozdulattal kezeit lejjebb csúsztatta, úgy csípő tájig, az ismételten összeomlani készülő, formás, ellazult testen, lehajolt, amennyire csak bírt, és arcát, vállát a nő puha hasának szorítva, felnyalábolta, mint egy zsákot. Majd lassan, némi

erőlködés árán felegyenesedett. Kicsit büszkén nagy ötletére, jobb lábával próbálta kitapogatni az első lépcsőfokot, közben jobb vállán egyensúlyozva az egyébként nem nehéz és egyáltalán nem kellemetlen alkalmi terhét.

Sikerült is elindulnia, haladt szépen felfelé, módszeresen helyezve teste- és a nő súlyát hol egyik, hol másik lábára. Mindeközben jobb karjával szorosan, de érzéssel karolta és tartotta az ernyedten lelógó formás kis lábakat. Bizony, mutatósak! Ezt hamar megállapította a gyér világitás mellett is, bár nem volt egy Don Juan.

„Hogy nem vettem észre már este, amikor sétáltunk a folyóparton, és leültünk a kikötőnél a nagy csiszolt kövekre. Akkor kicsit felcsúszott a szoknyája a térde fölé...” - révedezett Iván. „...de sajnos hamar vissza is igazgatta - mint egy szemérmes kislány. Bezzeg éjjel a szórakozóhelyen, tánc közben, hányszor kivillant; de még a bugyija is, ahogy önfeledten, tüzesen járta a szambát. Nem is tudok táncolni, főleg a latin ritmusokra - gondolta Iván -, de vele mentem, amikor hívott, pontosabban a hullámzó-lüktető, izzadó tömeg szélére vonszolt. Csak bámultam, amikor kezdett belemelegedni...”

Rám lassan már nem is volt szüksége, inkább csak akadályoztam önfeledt, boldog mozgásában, hajladozó bájos, de határozott mozdulataiban. Ő viszont kedvesen, többnyire a közelemben, körülöttem pörgött-forgott, rázta a karját, a csípőjét, kényesen, végtelenül kecsesen. Hogy jelezze, én vagyok a partnere, és ezt az éjszakát nekem ajándékozta. Hálás is voltam neki szívem mélyéből; főleg, amikor karjait lassan, rázkódó mozgással a feje fölé emelte, és felvetett fejjel, büszke tartással elém toppant, és elismerő tapsot, fütytyentéseket kaptunk a hosszú menet végén, persze tudtam, hogy ez leginkább neki szól...”

Eddig jutott visszaemlékezésében, ami az elmúlt napot illette... De hirtelen más problémája akadt. Azon kapta magát, hogy jobb keze, meglehetősen illetlen módon, nem a válláról lelógó női alsótest szoknyával fedett részét markolja, hanem bizony a lefelé kalimpáló lábacsokkák, jóval térd fölötti részén, mondjuk inkább combján kötött ki. Itt pedig híre-hamva sem volt már semmiféle szoknyának; az ugyanis jóval feljebb csúszott a nagy igyekezetben, hogy kellőképpen rögzíteni tudja a

menet közben hol előre, hol hátra csúszó „szambahercegnőt”. Hogy orvosolja a helyzetet, barátunk hirtelen elengedte az újonnan felfedezett, kedves táncos, izmos lábakat, és a szoknya után kapott, hogy visszahúzza, -rángassa legalább valamicskével lejjebb. De nem érte el a szélét, amely már a lány fenekénél csintalankodott, szinte kínálva az esztétikus, kitakart látványt. Ehelyett éles fájdalom nyilallt a hátrafe-szített jobb karjába. Hogy enyhítse valamelyest, másodpercnyi habozás után inkább visszahelyezte előző helyzetébe, a hivalkodó, kívánatos női testrész lágyan hajló ívére.

A biológia a maga szikár szemléletével egyszerűen valami izomkötegnek nevezi ezt a természeti csodát, de ez végtelen és nemtelen leegyszerűsítése a valóságnak. Ahogy végigfuttatta tekintetét a magassarkúba bújtatott ívelt, formás lábfejtől és az apró, finom bokáktól az ehyhén feszes vádlin és a gömbölyű, simogatásra ingerlő térdecskén, valamint a hívogató térdhajlaton keresztül a comb telt, sima felületéig... és milyen sima és milyen kívánatos! De miért ilyen?... Hát persze, megvan!

...És hirtelen olyan meleg szeretetet, olyan gyöngédséget érzett a lány iránt, hogy akár a tizedikig is felcipelte volna, ha arra lett volna szükség... Még jó, hogy csak kétemeletes volt a ház... Ez a drága, tüzes parkett-ördög-leánykája!... Mindenben a kedvemre tesz!... akarom mondani - jár!

Az ízlés mintapéldája, az érzékek finom felélesztője, egy... egy nimfa, egy tündér, egy nemtől!...

És még sorolta volna magában a jelzőket, ha fel nem ér az első szintre, ahol megállt egy kis időre, hogy kifújja magát. Egyre jobban a szívébe fészkelte magát kedves madárkája, akit - fájdalom! - de emberi méretei miatt nem tudott a tenyerén hordozni, bár annyira szerette volna most már. A rövid pihenő után fölegyenenedett, majd a szokásos módon igazított jobb kezével édes terhén, míg a ballal a feljáró korlátjába kapaszkodott. Nos, ez a mozdulat, miszerint gyengéden megmarkolta a némán, mégis ellenállhatatlanul ingerkedő női testrészt, tenyerén keresztül a karján, a vállán át, kellemes borzongás futott végig a testén.

Mintha valami csodás, még csak alig sejtett, de hamarosan elkövetkező varázslat, vagy bűbáj előszobájában ülne felfokozott érzékekkel.

De visszazökkent a nem kevésbé érzékies valóságba. Ugyanis most az utolsó forduló aljához ért/ek, és már nyugodtabban, egyenletes léptekkel haladt fölfelé. Már nem lihegett, fáradságot sem érzett, így tekintete mohón újra pásztázni kezdte a keze „ügyében” lévő vonzó látványt. És most már, kiegyensúlyozódva testileg-lelkileg is, magának /és végre nekünk is!/ megfogalmazhatta, mi okozta azt a kitörő lelkesedést, amivel egyszer s mindenkorra a szívébe és a lelkébe fogadta a kábult-álmos Irinát. Egyszerűen az a tény, hogy harisnya volt rajta. Apró öltözködési kérdésnek tűnik, hogy harisnya, harisnyanadrág, vagy... Vagy? Na itt jön a lényeg: ami viszont asszonycipelő barátunknak egyáltalán nem volt mellékes..... Hogy nem az az undorító térd alá vagy fölé érő harisnyazokni, vagy hogy nevezik? Nem az a szárnalmas, illúzióromboló, vágyölőnek csúfolt, női ruhakelléknek a legjobb indulattal... - de még illuminált vagy félájult állapotban - ...sem nevezhető rondaság! Ki találhatott ki ilyent? Biztosan nem férfi volt; még ha annak látszott is...Vagy esetleg nem látta nőt... a gusztustalan szellemi termékét.

A lényeg, hogy testhez simuló - sőt! testet simogató, cirógató - testszínű, a végtelenségig áttetsző, fényes selyemharisnya birtokolta jelenleg a két ártatlanul lecsüngő, bártortalanul himbálózó, férfiszemet gyönyörködtető anatómiai csodát.

Még pár másodpercig ebben a bűvületben lépegetett fölfelé, közben észrevétlenül elérte a lépcsősor tetejét.

Kissé szomorú volt, hogy ilyen „hamar” célhoz, lakása elé értek, de viszonylag hamar elfogadta ezt a tényt. /Hát még, ha tudta volna, miket fog majd művelni alélt vendégével az éjszaka folyamán! Úgysem hitte volna el - saját magának sem./

Megállt/ak a bejárat előtt, és tapogatni kezdte zsebében a kulcscsomóját; először csak úgy, taláломra, félig még önkívületben, az elmúlt percek tapasztalatainak hatása alatt. Aztán egy józanabb pillanatában beugrott neki, hogy általában a nadrágja zsebébe szokta tenni, ha például szórakozóhelyre ment, arra gondolva, hogy a fogason lógó kabátjából esetleg ellophatja valaki, amíg nem figyel rá. Igen, nadrágzseb, méghozzá a bal. „Megvan!” - rikkantotta diadalittasan. Próbálta a zárba illeszteni a megfelelő kulcsot; miközben egyre magabiztosabbá váló tenyerét az er-

nyedt, de még így is kellően ruganyos idomokra - persze csak a stabilizálás végett. Bal kézzel viszont nehezen ment a zár nyílásába találni. Annál könnyebben sikerült a boldogabb jobb kéznek kitapogatni a megfelelően sima, de azért biztos fogást ígérő, szégyenlős hajlatokat.

Végül a sutáskodó balja is megemberelte magát, és hamarosan a zárba talált. Sőt, rátalálva a kilincsre diadalmas határozottsággal lenyomta azt, egyértelműen jelezve, hogy a leendő „gyönyörök kertjébe” való bejutás egyedül csak neki köszönhető.

Több se kellett Ivánnak, az immár nyitott ajtót egy lendülettel belökte bal lábával, majd vigyázva belavírozott utasával a viszonylag szűk helyen, hogy annak lehetőleg egyik becses része se ütődjön az ajtókeretekhez - vagy csak minimálisat... Átlépve a küszöböt behajtott a ajtót kezével, majd óvatosan hátra tolatva betette maga után, hogy kattant a zár. Előtte hallani vélt egy kicsit tompább koppanó hangot... Magának sem merte bevallani, hogy talán a hátán lelógó csinos fejecske segített neki a visszazárkózásban, miközben nekiütődött haladtában a hátrafelé tolt nyílászárónak. A kis előtéren átjutva néhány lépéssel a /lakás egyetlen/ szobájába jutott/ak. A házigazda egyenesen a széles, vetetlen ágynak tartott, ahol pogyászát egy lendülettel... Hogyan?

Ezt ugye, nem gondolják komolyan! Hogy ő, a hős lovag... Bár, jelen esetben, inkább ló... Végül is mindegy! Ami fontos: egy lendülettel lehuppant a szőnyegre, szemben az ágygal, térdre ereszkedve és a felsőtestét előre és kicsit balra döntve óvatosan lecsúsztatta a takaróra a még mindig csendesesen szuszogó Irinát. A lány így most hanyatt feküdt, viszonylag kényelmes, megfelelő pózban. Már ami az alváshoz szükségeltetik. A férfi legszívesebben odarogyott, odaomlott volna melléje, hogy az igazak álmát aludja órákon át. Ugyanis rajta most kezdett hatni a néhány pohár pezsgő és aperitif, és persze a teherrel lépcsőzés is kivett belőle némi energiát.

Éppen megindult az öntudatlan zuhanás lejtőjén, arccal gyűrött párnáját megcélozva, amikor szeme hirtelen megakadt valamin, illetve mindenben, ami a lánnyal volt kapcsolatos. Mérhetetlenül megdöbben a saját hányavetiségén és felelőttségén. Mit képzelt ő, hogy most egyszerűen belefúrná a fejét kissé elnyűtt, de puha párnájába, és hagyná sze-

gény kis védencét ilyen kényelmetlen állapotban feküdni reggelig, vagy amíg fel nem ébred. Hősnek hiszi magát, mert ezt a kis pillét felhozta az emeletre? Ezt bárki tisztességes ember megtette volna, hálát sem remélve - bár ebben nem volt olyan biztos... Mindez a másodperc töredéke alatt cikázott végig agyában, így még éppen időben megfékezte teste egyenes vonalban haladó, lefelé irányuló mozgását ágya puha mélységeibe.

Visszatérve az imént ott hagyott, magának okozta körülményekhez, gyorsan felmérte a helyzetet, és azonnal orvosolni kezdte. Először is meglepődve tapasztalta, hogy a fekete, hosszú szövetkabát, amelyet hazafelé jövet Irina vállára terített, még most is rajta van. Pontosabban a kabát gazdája van a kabáton, ugyanis amikor a válláról óvatosan ráfordította az ágyra, akkor a könnyű felöltő került értelemszerűen alulra, míg a viselője felülre, azaz rá. Micsoda figyelmetlenség! - korholta magát. Átnyúlt és megfogta a fekvő jobb vállát a hozzátartozó nyak puha, rózsaszín ívével a jobb kezével. Bal keze előbb tétovázott kicsit, majd határozottságot erőltetve magára tenyerét a lány csípőjére tette, szélső ujjával pedig igyekezett lehetőleg minél nagyobb területet hozzáfogni a lejjebb található gömbölyded, félbevágott mosolygós őszibarackhoz hasonló - hajaj! -, még mindig fedetlen képződményből. Pontosabban a csábító gyümölcs enyhe lejtőben, majd egy keskeny völgyben megállapodó táján egy zsebkendőnyi fehérenemű takarta azért a nemesebb részeket.

Bár ez a fehérenemű esetünkben történetesen halványkék, csipkés anyagból készült. De ez a részletkérdés most nem foglalkoztatta különösebben, inkább egy határozott mozdulattal maga felé fordította az ellazult testet, majd az alvó háta felé felcsavarta az alászorult kabátot. Utána gyors mozdulattal az ellenkező oldalára lendítette, és addig nem engedélyezte magának, hogy a kívánatos primőr másik felét is meg szemlélje, amíg ki nem rángatta alóla a sötét színű őszi viseletet. Ekkor lihegve leült az ágy szélére, és mintha mi sem lenne természetesebb, elkezdte bámulni a félig-meddig levetkőzött alkalmi ismerősét. De nem volt ebben semmi kivetnivaló; egyrészt, mert - akármilyen hihetetlen - a további könnyítéseken gondolkodott: mármint, hogy melyik ké-

nyelmetlen ruhadarabtól szabadítsa meg ágybélőjét a nyugodtabb pihenést elősegítendő. Másrészt pedig még soha nem volt ilyen intim közelségben nőnemű lénnel. Természetes, őszinte kíváncsiság volt ez csupán, naiv érdeklődés egy számára ismeretlen világ kapujában...

De hamar feltalálta magát. Először is újra hanyatt fektette Irinát, mert az előbbi akciója után még a jobb oldalán fekvő szuszogott, és jobb karja a teste alá szorult.

Ernyedt karjait teste mellé igazította, fejét oldalt fordította, izmos, de formás lábait módszeresen, gyöngéden egymás mellé igazította. Tekintete ekkor a lány blúzára esett. Ez is kék színű volt, selymes hatású. Diszkréten, de határozottan emelkedett, majd süllyedt minden lélegzetvétellel a finom anyag alatt két gömbölyded kebel, amelyek szemét kérlelhetetlenül magukhoz vonzották. Igaz, nem is nagyon tiltakozott ez ellen. Ennek köszönhető, hogy néhány perc öntudatlan beléjük feledkezés után észrevette, hogy a divatos ruhadarab egy része elszineződött. Tenyéryni sárgás folt telepedett meg a csinos felsőruhán, nagyjából a hozzá közelebbi diszkréten hullámzó halmocska magasságában. Ezt nem tűrhette Iván gondoskodásra berendezkedett lelke. Még átázik az alatta felsejlő, szintén kéknek tűnő melltartó, melynek körvonalai halványan kivehetőek voltak a kék blúz - főleg narancslé áztatta - anyagán. Elkezdte kigombolni a csodákhoz vezető ruhadarab bejáratát. Rutintalanul előbb a legalsót. Ezt még kicsit remegő ujjakkal; de aztán csak sikerült. Megnyugodva tapasztalta, hogy semmi rendkívüli nem történt, leszámítva, hogy így szabaddá vált kedves vendége sima, szemérmesen domborodó hasikája, és abban a köldök huncut, szabályos kis mélyedése. Szívesen beleillesztette volna egyik ujját, hogy vajon milyen érzés lenne neki. Ha épp nem aludna. Vajon csikis, vagy ki tudja? De elvetette hamar ezt a gondolatot, mert a következő gombra koncentrált már. Az ujjak most már nem remegtek, csak kicsit nyirkosak voltak.

Viszont némi tétovázás után ez a gomb is átbújt a szűk nyíláson. Így feltárult a következő feltáratlan terület a domború bársonytapintású hasi bőrfelületen. Itt már enyhe lejtő következett, amely óvatosan ereszkedett a mellkas legalsó bordái felé.

Iván tekintete buzgón igyekezett a bordák közti mélyedés egyelőre homály fedte része felé, de sokkal kézenfekvőbbnek látszott, ha gyorsan átbújtatja a harmadik kis műtyűrt is azon a fránya nyíláson. Keze már gyakorlottan nyúlt a megfelelő helyre; megfog, tágit, bujtat, szétnyit! És mit lát? Nagyjából ugyanazt... ámbátor... azért nem egészen...

Itt bizony a selymes bőrön, a bordák ívei között futó csiklandós járatokon kívül már előbukkan a két világoskék csipkekosárka is telt, ruganyos gyümölcsével. Ránézésre is kívánatosnak, élvezhetőnek tűntek, akár a Bibliában Ádám előtt a bűnbe ejtő alma. De gyorsan elhessegette magától még a gondolatot is, hogy ő jogtalanul részesüljön édeni örömben, míg annak okozója öntudatlan állapotban nem élvezheti ennek viszonzását. Nem szatír ő, vagy nyálcsorgató kéjenc! Különb is, neki most és itt más feladata van. Meg kell szabadítania e mutatós kebelkosarakat a ráfolyt sárgás lötytyől, amíg viselője az igazak álmát alussza! Ki is szaladt gyorsan a fürdőszobába, és egy fehér, kis méretű ruhadarabbal tért vissza nagy hamar. Talán valami ruhaszalvéta lehetett; amelyet a csap alatt langyos vízzel beáztatott, és kevés kézmosót is nyomott rá. Eleinte kicsit gondban volt, hogyan fogjon hozzá a tisztítás kényes műveletéhez. Ez most szó szerint igaz is volt, mert a következő problémával szembesült. Bármilyen finoman, gyöngéden dörzsölgeti majd a foltos fehérneműt a puha textillel, ennek a mozdulatsornak köszönhetően a benne rejtőző gömbölyded, most még nyugalomban lévő, ígéretes női kiegészítők bizonyos mozgásokat fognak végezni meghitt fészükben bal és jobb, oda-vissza irányban... Ne adj' isten esetleg még azon kívül is, áthágva ezzel alapvető erkölcsi szabályokat. Persze a mi emberünk nem volt fából, és bátran elviselte volna ezt a látványt, de nem szerette volna, ha eközben felébredne álmatag kis vendége, és magyarázkodnia kelljen a kialakult helyzet miatt. Ráadásul még egy probléma jelentkezett: történetesen az, hogy a legóvatosabb tisztító-nyomó mozdulat hatására is könnyen kibuggyanhatna a rakoncátlan kis keblecske exkluzív, férfibolondító kuckójából. - A kicsinyítő képzőt jelen esetben kedveskedés okán használom, nem mérethatározóként. Bár nem csak a cickók méretére gondolok, hanem az állagukat, kiállításukat kellemes elképedést kiváltó-állapotban tartó fehérnemű méretére is. Míg

az elsők kiterjedése inkább nagyobbacsának mondhatóak, addig az őket - vizsla férfiszemek előtt - rejtő, majdnem félkosaras kék csipkescoda inkább minimálisnak. Így nem maradt más választás az akkurátus tisztítás elvégzésére, mint hogy bal tenyerét lágyan ráillesztette a virgonc, puha gömbölyűsége, olyan módon, hogy valójában a markába fogta, de olyan szeretettel és olyan gyöngédséggel, mint fészkből kihullt, pelyhes, fázós madárfiókat tart markában a gondoskodó kedvesség. Így már biztonsággal végezhetette a kényes műveletet. Hamarosan meg is lett az eredménye, mert már nem, vagy alig látszott a feltehetően gyümölcsital okozta sárgás elszíneződés az alapos munka nyomán. Már csak a nedvességet kellett eltávolítani, ami viszont újabb problémát vetett fel. De nem maradt, csak egy megoldás, miután a többszöri ráfújás sem hozott látványos eredményt; sőt, azt érte el vele, hogy elszédült, és fejével a kebelcsodák közé zuhant. Alig tudta fékezni lendületét hamarjában előre támasztott két csuklójával. A biztonságosabb módszert választotta. Ismét a fürdőben találta meg a megoldást. Hajszárítót hozott sietve, bedugta, és már duruzsolt is a készülék! Kis fokozaton egész csendesesen működött; ezzel nem is volt semmi gond... Hanem más... A biztonság kedvéért ehhez a művelethez is szükségesnek érezte a tenyérral biztosított helyzetet, a szokatlan szituációba keveredett csintalan kis keblet megvédendő. Talán arra gondolt, hogy megóvja a test többi részét a túl erős, sugárzó melegtől, ha széles tenyerével körbehatárolja a szárításra szánt területet.

Vagy ráér majd akkor is megindokolni cselekedetét, ha véletlenül felébredne a kicsike... Ugye Irinára gondolnánk... Neeem! Ő alszik, mint a bunda. Az történt ugyanis már az előző törölgetős, fújkalós tevékenysége során, hogy valami mocorgást észlelt, mégpedig különös módon a tenyerében. A tenyere közepe táján, ahol elvileg a melltartó egyik kosarában rejtőző pufók kis lakón kívül más nem nagyon lakhatott. Már a nedves, puha ruhával törtenő tisztogatás közben is többször úgy tűnt, mintha moccanna, domborodna valami a csipke melltartó azon félgömbjében, amelyet a markában tartott.

Aztán ez az érzése tovább erősödött, sőt, különös, bájos látvánnyal is kiegészült. Mikor elvette a kezét a furcsán viselkedő feszes kis gombóc-

ról, csodák csodája, az a szerényen kiemelkedő, puha tapintású kis gomb-szerű tünemény, ami eddig a kék fehérenmű takarásában szundított, most mintha életre kelt volna... Mint egy húsos kis rügyecske, ami szemtelenül kipattan az őt hordozó és éltető testből, elkezdett duzzadni, bimbózni, és addig izgett-mozgott, amíg föltornázta magát a csipkekosárka felső szélére, és ott eleinte érdeklődve kukucskált körbe.

Majd tovább feszengett, és átbukott a feszes perem fölé, ahol még egy kicsit növekedett, majd kifeslett, kivirágzott, mint egy kacér tavaszi rózsabimbó. No, több se kellett az ámuló-tátott szájú Ivánnak, jobb hüvelykujját óvatosan a bimbócska közepére helyezte - pontosabban teljesen eltakarta nagy ujjbegye -, a bal mutatóujját vigyázva bedugta a melltartó enyhén gumírozott felső részébe, kissé megemelte és maga felé húzta, majd a kebel-szirmot leheletnyit lenyomva, hihetetlen tapintattal visszakészítette a számára rendelt intim ruhadarab takarásába-védelmébe. Csak a kényes művelet befejeztével, és miután visszavitte a hajszárítót, nézett futtában a tükörbe, és tűnt fel neki, hogy az inge teljesen átázott, és izzadságtól gyöngyözik a nyaka és a haja nagy része is.

Megtörülte egy, a keze ügyébe eső törülközővel, és nagyot sóhajtvá visszasietett magára hagyott madárkájához.

Újra végigmérte tekintetével a csendesen pihegő tánckirálynőt, van-e még valami, amiben a szolgáltatóra lehet, vagy könnyíthet helyzetén. Elfogult gyönyörködésbe csapott át lassan az alapos szemrevételezés, de észrevett ismét valami nem helyénvalót a részben pőrére vetkőztetett, vonzó nőalakon. Pontosabban a mellkasán, közel ahhoz az ominózus helyhez, ahol az imént oly buzgón ügyködött. Hogy nem vette észre? - csodálkozott magán... A melltartó alsó szélétől lefelé már megszáradt halványsárgás erecskék kanyarogak alá a hasikája felé, hol közelítve, hol távolodva egymástól, le egészen az ártatlanul kitarulkozó formás, apró köldökig. Idáig jutva némelyik parányi patakocska óvatlanul beleszaladt a hívogató mélyedésbe; tovább édesítve az egyébként is megejtő pöttömnyi tengerszemet. A többi ügyesen kikerülte a csábos csapdát, engedve a tömeg- és egyéb vonzó hatásoknak. Mert ők valamennyien önfeledten, mit sem sejtve szaladtak lefelé a diszkrétan emelkedő-süllyedő pici-poci lankájáról egyenesen a férfi-észt-veszejtő, szintén kében ját-

szó intimissimus, zsebkendőnyi fehérnemű felé, és aztán megállíthatatlanul... alá. Ez persze csak - egyébként teljességgel észszerű - következtetés volt eleinte, mígnem úgy gondolta, a végére jár ennek is. De előtte uzsgyi, újra a fürdőszobába loholt, ismét beáztatta a már bejáratos ruhadarabot, és igyekezett vissza, új feladatát minél alaposabban és lelkiismeretesebben elvégezni. Gyors, határozott mozdulatokkal, de szintén rendkívüli tapintattal, törölgetni kezdte a fehér, plusztapintású bőrt a lány mellkasán, hasán, és egy kicsit lejjebb... lejjebb... és...

Egy pillanatig habozott, akár az illatos, mosószeres ruha a kezében, aztán mindenre elszántan még lejjebb tolt a - lány szégyenlősen megbújó csúnyácskáját a kandi szemek elől elrejtő - falatnyi anyagot. Mindezt kizárólag azért, hogy a lehető legalaposabban letisztíthassa az érintett szemérmes területről az alácsorgó, ragacsos folyadék maradványait.

Mielőtt tovább haladnánk, választ adok egy bizonyára sokakban felmerülő kérdésre. Kérdezhetnék, mikor került le a szoknya hősnőnkről, mert ez az epizód eddig nem szerepelt a történetben. Márpedig, legalábbis részben, le kellett kerülnie, különben hogy lenne látható a csöppnyi domborodó selyemháromszög a két comb között, amely most felelős döntésre készítette Ivánt. Egyszerű a magyarázat.

Az történet ugyanis, hogy amikor a ház ura felcipelve, lerakta terhét az ágyra, először a fenekéig felcsúszott szoknya helyzetét próbálta megfelelő módon visszarendezni.

Ezért oldalt fordította kimerült partnerét, és határozott mozdulatokkal kezdte lefelé húzogatni, lejjebb rángatni a renitens ruhadarabot. Ez viszonylag könnyen és gyorsan ment. Ezután újra hanyatt fektette hölgyét, és elől is ugyanezt a műveletet akarta megismételni. De a nagy igyekezetben erősebben rántotta meg a kelleténél, és egészen a térdéig lecsúszott szegény piros szoknyácska. Méghozzá olyan áron, hogy néhány gomb is bánta, amikkel oldalt lehetett összefogatni a csinos ruhadarabot. Meg is ijedt barátunk, hogy erre biztosan felébred Csipkerózsikája, ezért gyorsan lebukott az ágy mellé. Részben azért, hogy megkeresse a szétpattogott gombokat, részben, hogy fedezékül szolgáljon szükség esetére.

De erre semmi szükség nem volt, mert balul sikerült akciója a legkisebb mértékben sem befolyásolta vagy zavarta az alkohol- és szambamámorból gyógyulót.

Tehát ez a kis közjáték zajlott le, mielőtt a blúz kigombolására sor került volna...

Akkor most térjünk vissza ahhoz a bizonyos lélegzetelállító, bátor cselekedethez, amikor is Iván...

...mindenre elszántan még lejjebb toltá a... a... aaa... mit is? Igen, azt a bizonyos intim, halványkék csipkés, enyhén kiemelkedő selymet; a cseppnyi anyag közepén az alig kivehető, inkább sejthető, leheletnyi hosszanti bemélyedéssel, halvány Erősz-vonalkával, elveszejtő, érzéki lövészárokkal..., amely védelmet nem ad, de amelyben/ért bátran halnak-élnek bátor vagy kevésbé bátor férfiak... De állj! Mielőtt még nagyon belefeledkeznénk a szerelem eme oázisába... A csoda, a várva várt pillanat, a szívdöglesztő látvány, esetünkben - a főszereplő távolléte miatt - elmarad. Mit? Hogy ez hogyan lehetséges?

Ezt maga Iván sem érti... Ugyanis emberünk jobb kezében tisztítóeszközét, baljában a pikáns alsónemű gumírozott csíkját tartva módszeresen haladt a szörp-mentesítéssel lefelé a két kacéran kitarulkozó feszes comb szűkülő, enyhén domború, kívánatos völgye felé, és ami ekkor történt, azt ép ésszel nem lehetett felfogni. Mondjuk, nem is lehet... neki sem sikerült... Ugyanis az a bizonyos női testrészt. ...szálán eltűnt. Mikor éppen megpillantotta volna... Hogy is mondjam? Nem volt ott semmi. Szó szerint. De az egész környéke is eltűnt. Az alsótest homályba borult, mintha köd telepedett volna rá. Kikerekedett szemekkel meredt Iván a semmire. Egy tétova mozdulattal azért odanyúlt, hátha mégis talál ott valamit. Legalább a helyét... vagy a helyének a helyét... De csak a semmit markolta. Már amennyire azt lehet. Óriási zavarában hirtelen rádobta a lány levetett kabátját ...a nagy semmire. Hogy legalább ne lássa a szörnyűséget. Nagyon megrémült. Most mi lesz?! Mi van, ha felébred, és meglátja, hogy nem látja a...?

Ha észreveszi, hogy nincs meg a micsodája? Ez rettenetes lenne! Most nem ébredhet fel! Semmiképpen! Felkapcsolt egy kis éjjeli lámpát, a többi világítást pedig megszüntette. Halkan valami altatódalt is dűny-

nyögött. Közben kicsit megnyugodott, próbálta összeszedni a gondolatait. Mit csináljon, mit csináljon? Ekkor eszébe jutott valami, és megpróbálta, hátha bejön. Csukott szemmel, ami igazalából felesleges volt, két kezével óvatosan benyúlt a kabát alá, és remegő kézzel keresgélte az előbb még nem létező helyet. Láss csodát, tapogató ujjai most hús-vér testrészt érzékeltek. Ráakadt a széles csípőkre, a táncos combokra. Lassan feltérképezte a bugyi helyzetét is. Körülötte-alatta most nem mert kutakodni. Inkább csak óvatosan feljebb húzta a megfelelő helyre. „Ezzel rendben is vagyunk” - gondolta. De nem tudta megállni, nagyon lassan, izgatottan kezdte lehúzni a rögtönzött paravánul szolgáló sötét kabátot. Zakatolt a szíve, ahogy egyre lejjebb csúszott az extrém helyet elfedő ruhadarab. Végül, nagy sokára megpillantotta, újra láthatóvá vált mindaz, amit az előbb valami különleges erő vagy hatalom elrejtett a szeme elől. De miért? Nem akart ő semmi rosszat. Csak „tisztába tenni” a lány - igaz, legintimebb - testfelületét... De úgy látszik, ezt sem lett volna szabad! Vajon ki ez, mi ez ez a kedves, alig ismert lény, akit pártfogásába vett? Tündér, nimfa, istennő, esetleg egy angyal... hogy ilyen különleges védelmet élvez? De nem is fontos! Tanult belőle. Ő igazán csak a legjobbat szeretné újdonsült barátnőjének. Ha más is, főleg, ha valami felsőbb, nemesebb szerveződés, őt igazán nem zavarja! Hiszen neki védik meg az ő ártatlanságát! Ezen morfondírozva elérkezettnek látta az időt, hogy szíve hölgységét kényelmetlen, de dögös magassarkújától is megszabadítsa.

Gyönyörűen mutattak a kecses topánkában formás, karcsú lábai, de egy kis kényelmet és kényeztetést igazán megérdemelnek - gondolta, Iván. Óvatosan lehúzta előbb az egyik, majd a másik cipellőt is. Gyöngéden letette őket egymás mellé az ágy mellé.

Bal kezébe vette az egyik lábacsát, és a jobbal simogatni kezdte a lábfejét, majd az ujjain simított végig a kézfejével, aztán az ujjbegyeivel cirógatta, nyomkodta őket. Majd markába vette a formás ujjacskákat oly módon, hogy négy ujja alul ért lazán hozzájuk, elérve a puha, párnás talp közepéig, hüvelykujja és a tenyere felülről simult a szép ívű lábfejhez. Így nyomkodta, simogatta egy ideig, masszírozó mozdulatokkal. Aztán óvatosan a térdére fektette a harisnyában még mutatósabb táncművészkét, és most a bal testvérkéjét vette gondjaiba az előbbi

műveletek pontos elvégzésével. Kényeztette, gyöngéden markolászta őt is, sőt! Mikor észrevette, hogy a kis aranyos hüvelykujja oldalán enyhe kidudorodás látszik, még egy puszival is jutalmazta éppen azon a ponton. Ez nem rontott, inkább javított az összképen, ha lehet, még erotikusabb hatást keltett a férfiban. Elnézegette a parányi pirosra lakkozott körmöcskéket. Még az sem kerülte el a figyelmét, hogy a pufók kicsi gilsztákhhoz hasonló kedveskék az érzéki hüvelykujjnál kicsivel hosszabbak.

Végül a bokánál kicsit följebb gyöngéden megfogta mindkét kicsi, meg-hitt percekét ígérő és beteljesítő testrészt, az arcához emelte, és előbb a kicsi ujjpárnácskák alsó részét dörzsölgette borostás állával, majd a bársonytapintású talpacskákat teljes hosszukban, aztán keresztben. De még körbe a talpak széleit is végigsúrolta-csikizte arcszőrzetével és különleges érzéseket okozó és megtapasztaló állával, arcával. Legvégül pedig, megkoronázva a bensőséges, ámori kényeztetést, fogai közé vette és rendkívül óvatosan, de kérlelhetetlenül kitérve a legapróbb ujjpercecskére is, végigrágcsálta a különösen formás, gyönyört keltő hosszúkás, enyhén telt, minden érintésre a végletekig érzékeny és hálás lábujjacskákat. Amikor végzett ezzel a boldogságos művelettel, nem is csodálkozott különösebben, hogy alvó páciense különösen elégedetten nyújtózott egy nagyot, és vakítóan fehér fogai között pirosra rúzsozott telt, káprázatos ajkain át kéjes, megejtő sóhajt küldött a világba leírhatatlan érzéseinek vágy-pillangóival.

Ekkor a férfi szeretettel lerakta kényeztetése felajzott alanyait, amelyek kimerülve ezektől a szinte elviselhetetlen gyönyöröket okozó behatásoktól, csendesen pihentek egymás mellett. Iván felállt, hogy most már magának is engedélyezzen némi pihenőt reggelig, de előtte még megsimogatta kedvese elnyugodott, selymes bőrű arcát. Aztán megfogta a lány egyik, majd másik telt idomú finom kezét, és elmosolyodott a formás, szép ujjak ötszínű körömfestésén.

A cuki kisujjtól indulva a kedves hüvelykujjig zöld, rózsaszín, sárga, kék és piros színekben pompáztak ápolt, elegáns körmei...

Ám ekkor lassan összefolytak szeme előtt a színek, a tárgyak körvonalai elmosódtak, ő pedig öntudatlanul dőlt a még mindig békésen szoszogó Irina mellé párnájára-takarójára.

A korán kelő nap tétova sugarai kíváncsian járták be a kis legénylakás minden egyes zugát. Pedig valamirevaló látványt egyedül a széles ágyon találtak volna; két ember személyében.

Az egyikük egy nő, hatalmas, mélyről jövő sóhajtást hallatott, miközben jólesően nyújtózott egyet. Megdörzsölte szemeit, felült és betakarta a ruhástól mellette horkoló férfit. Még áhítatos csókot lehelt a mutató- és középső ujjára, és az alvó arcához és a szeméhez érintette. Aztán fürgén kiugrott az ágyból, összehúzta magán a ledéren szétnyíló blúzáját, szoknyáját felhúzta és összefogta oldalt, majd bement a fürdőszobába. Rendbe tette magát, és még szoknyája két leszakadt gombját is gyorsan visszavarrta. Még egyszer különös melegséggel rápillantott Ivánra és indulni készült. De az fordultában megpillantotta a távozni készültöt. „Elmész?” - kérdezte bágyadtan-fáradtan. „Mert nem voltunk eleget együtt?” - válaszolt különös hangsúllyal.

„Hát, nem is tudom... Nem hiányzik valamid?” - villant be a férfinak az éjjeli malőrje. „Nem hiszem - mondta a lány kacéran -, kellene?”

„Nem, remélem, nem. Találkozunk még?” - kérdezte. „Ha szeretsz táncolni, akár holnap is!” „Tudod, hogy nem tudok...” „De velem igen! Nagyon ügyes voltál!” „Csak mondd!” - így a férfi. „Jó, ha nem akarod, nem muszáj!” - felelte a lány már az ajtóból. „Dehogynem!” - kiáltotta az ágyból. „Hol, mikor?” „Keresd az éjjeli szekrényen!” - kiabált már a lép-csőházból a lány.

Iván kipattant az ágyból, és az éjjeliszekrényhez lépett. Valami papírfecnit keresett, de nem talált. Egyszer csak megpillant valami világoskék ruhadarabot.

Nem akart hinni a szemének. A lány bugyija volt. Felemelte, arcához érintette. Valami kiesett belőle. Halványkék papírdarab.

Olvasni kezdte: „Szamba barlang. 8 óra.

Erősz utca 1. sz. A bugyit hozd magaddal, mert különben nem lesz rajtam semmi. Kényeztess! És végy el mindent, amit szeretnél...”

***

Ajánljuk a Képzeld el... c. irodalmi folyóiratunk honlapját:

<http://kepzedel.hu>

Kemény János: Bokraink - csokraink - csókjaink

A bokrot körbejárni jó,
ha hív a fény, tavasz,
s ha hívsz! hogy ott mit el nem érsz,
szakítsam én le azt:
Szakítsam szép virágait,
s amit nevelt bokor,
legyen - rendezve szálaít -
kezedben szebb csokor!

A bokrot körbejárni jó,
de benne lenni már
ezerszer nagyszerűbb VELED:
kalandra hív a nyár...
Elrejt a barna alkonyat,
elrejt a titkos éj.
A csókokat s a foltokat
befonja száz levél.

A bokrot körbejárni jó,
a táj ha őszi lett,
s karodba részegítenek
a szédítő színek.
Kezed fogom, kezem fogod,
lehet hűsebb a szél,
piciny kutyánk majd rámorog,
ha lopva jó a tél...

Győri Nagy Attila: Első randi

- Mi a véleményed az új fiúról? - Virág érdeklődve figyelte Dia arcát.
- Nekem nagyon tetszik - válaszolt neki arcán egy mosollyal. - Járnék is veled, ha felfigyelne rám. Olyan udvarias, segítőkész, és nagyon jóképű.

- Komolyan? Ez szupi! Biztos tetszel neki te is, szép lány vagy. Szerintem is jóképű fiú, és kedves is, összeillenétek.

Végigpletykálták a szünetet, de Virág nem nagyon figyelt, mert már egy terven gondolkodott közben. Elhatározta, besegít legjobb barátnőjének, és felhívja a figyelmét Petinek Diára. A tanórák végeztével hazafelé a fiú mellé csapódott, és megszólította:

- Szia!

- Szia! Most nem a barátnőddel mész hazafelé, mint tegnap?

- Nem, neki különóra kell ma mennie, és ha nem bánod, veled tartok, egy irányban lakunk.

- Így igaz, egy lakótelepen. Dehogy bánom, örülök neki! - Peti viszonzta Virág mosolyát. Ahogy közelebb került hozzá, megérezte a lány parfümjének illatát, és szinte elkábította az. Nem minden illatot szeretett, de ez szinte megbabonázta. Végignézett osztálytársán, és lenyűgözték a látottak. Még nem nagyon volt ideje megfigyelni az új iskolájában a lányokat, ez volt a második napja. Formás, karcsú termetet látott, selymes, hosszú szőke haját. A fantáziájában ilyen volt számára a tökéletes barátnő külseje. Egyre izgatottabb lett a közös séta során, falta a lány szavait, csodálta a szépségét, a kacagását, az adrenalin szintje egyre magasabbra tört. Ő beszélt neki a barátnőjéről, de nem igazán figyelt a szavakra. Mindent meg akart nézni, el akart merülni Virág nyakvonásában, a keze finomságában, majd tekintete a mellkasára tévedt. A kidomborodó feszes kis mellektől erotikus gondolatai jöttek elő. Még sose szeretkezett egy lánnyal se, szűz volt, de úgy gondolta, tizennégy évesen ez még nem ciki. Érezte, ahogyan egyre jobban feszül a nadrágja, és fél szemmel odapislantott, nehogy más is észrevegye. Egy kicsit lejjebb húzta a pulóverét a biztonság kedvéért. Tudta, ha legközelebb önkielégítést végez, rá fog gondolni közben. Útitársa folyamatosan Diát dicsérte, megemlítve a legjobb tulajdonságait, és figyelte a reakcióit. Csak mosolygott rá a fiú szünet nélkül, amit bátorításnak vett, és hamar rá is tért a lényegre.

- Randiztál már valakivel?

Petit egy pillanatra meglepte a kérdés, de örült neki. Kissé félénk fiúként egyáltalán nem bánta, ha egy lány a kezdeményező.

- Komoly randim még nem volt, de azt hiszem, már itt az ideje - összeszedte maradék bátorságát, mélyen Virág szemébe nézett, majd megállt egy pillanatra.
- Virág, eljőnnél velem egy randira a hétvégén?

Albert Szilvia: Pályázom rád

- Ez már a huszadik életrajz, amit beadtam! - csattant fel Karolina hangja.
Nővére együttérzően nézte, ahogy a bizonyítványok a magasba repülnek, majd fülsértő koppanásokkal a padlóra hullnak.
- Meddig kell még tepernem? Hogyan fogom eltartani a gyerekeimet? - roskadt egyszerre magába a lány, és belesüppedt kedvenc piros foteljébe. Linda szeme is könnyel telt meg. Sajnálta hűgát, aki alig egy hónap múlva lesz harminc éves, de már özvegy, és két gyerekről kell egyedül gondoskodnia.
- Bocsáss meg, hogy így kifakadtam, de kell ez a munka! Olyan nehéz megoldani a gyerekek mellett a recepciós munkát, de ez a pályázatiírói meló pedig mehetne home office-ban is - Karolina most már bebújt a fotelbe, légies alakja elveszett benne. Végül megrázta sötét göndör fürtjeit, és a könnytől csillógó barna szemeivel Lindára nézett.
- Most azonnal odamegyek és beolvasok ennek a bunkónak. Azért, mert őszinte voltam, és megírtam, hogy egyedülálló vagyok két gyerekkel, nem utasíthat el - vált szenvedélyessé újra Karolina.
Linda mindig csodálta hűga lendületét, mely egy tornádóéval vettekedett. Ha dühös volt, kő kövön nem maradt. Most sem tartotta vissza hűgát, aki már cipőjébe bújva várta őt az ajtóban.
- Na jössz? - kérdezte türelmetlenül.
Amikor Linda néhány perc múlva utolérte, a lány már annak bizonyos cégnek a recepeciósával hadakozott.
- Engedjen be, kérem, csak néhány percig rabolom a főnöke idejét - harciaskodott Karolina.

EROTIKA... 1.

- Legyen szíves, hölgyem, ne csapjon ekkora zajt! Időpontot kell foglalni, máshogy nem juthat be Fölnagy úrhoz - próbálta csitítani kétségbeesetten az idős hölgy.

- Engem keresnek? - csattant fel egy mély, tiszteletet parancsoló hang. Ahogy Karolina odafordult, levert egy vázát a recepciós pultról.

- Jaj, bocsánat nem akartam - és már szedegette is a cserépdarabokat. - Várjon, segítek - hajolt le a mélyen zengő hang tulajdonosa.

Karolina nem mert felnézni, egyre csak a férfi kezét nézte. Erős, inas, szépen ápolt körmökkel. Valami mocorgott a gyomrában a látványtól. Végül felemelte tekintetét a férfire is, és egy pillanatra elfelejtett lélegezni. Olyan szexuális vonzerőt érzett hirtelen, mint amiről eddig csak könyvekben olvasott.

- Vigyázzon, mert megvágta a kezét! - mondta ekkor a férfi, majd kézbe vette Karolina kezét. - Jöjjön az irodámba, ott kitisztítjuk a sebet - közölte határozottan, választ se várva, tolt a maga előtt a lányt.

A férfi irodája tágas, letisztult, jó módot sugárzó volt, és olyan otthonosan mozgott benne, mintha az egész életét ott töltené. Helyet kínálta Karolinát, és már hozta is az elsősegély-csomagot. Néhány gyors és szakszerű mozdulattal ellátta a sebet, majd elrakva az elsősegélyládikát, asztalának dőlve végigmérte Karolinát.

- A nevem Fölnagy Péter, amint azt már tudja. Megkérdezhetem, miért keresett? Ha randit beszéltem volna meg Önnel, arra emlékeznék - váltott csibészes mosolyra.

- Monori Karolina vagyok, és benyújtottam a cégéhez az önéletrajzomat, melyet elutasítottak, mert egyedülálló, kétgyermekes édesanya vagyok - szórt villámokat a lány szeme.

- Nézze, a recepción véghez vitt ámokfutása cseppet sem volt ínyemre. Ha nem alkalmaztuk, annak megvan az oka, de nem a családi állapotában keresendő. Azonban ilyen vérmérséklettel, mint az Öné, sajnálom, de amúgy sem dolgozhatna a cégünknel. Ez egy nagy múltú, jó módú ügyfelekkel dolgozó, exkluzív pályázatíró cég. Nem fér bele az effajta kifakadás. Szívesen beajánlom egy barátomhoz, ahol esetleg hasznát veszik.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Mégis mit képzelsz? Ki maga, az atyáúristen? Elnézést a felfordulásért, de nyilván nem vagyok könnyű helyzetben. Nem kell az ajánlója. Köszönöm, hogy ellátta a sebemet - Karolina lesütött szemmel, szinte suttogta az utolsó szavakat. Képtelen volt a férfira nézni. Olyan delejes erővel kívánta őt, hogy nem mert ránézni se. Végül egyszerűen kifutott az irodából.

- Ne, várjon! Itt hagyta a táskáját! - kiabált utána Péter, de csak a titkárnője hallotta meg.

- Utána vitessem? - tette fel az álmohosszú combú beosztottja a kérdést.

- Nem, majd megoldom - felelte Péter, miközben egy pillantásra se méltatta a két lábon járó Barbie-babát, aki csak egy méltatlan cicegést hallatott.

- A francba, otthagytam a táskám is - zokogta most már Karolina.

- Teljesen kifordultál önmagadból, húgicám. Ez már tőled is sok, vagy sokk - feddte meg Linda, miközben egy pohár bort töltött ki testvéreinek. - Ezt idd meg, addig én kinyitom az ajtót. Nem tudom, ki csönget, de iszonyú türelmetlen. Ha nem lennél itt, azt mondanám, te jössz - nevetett fel Linda.

Az ajtóban Péter állt. Magas, izmos termete kitöltötte az ajtónyílást.

- Csak a táskát hoztam vissza, és szeretnék Karolinával beszélni - túrt zavartan dús, hullámos hajába Péter.

- Csak tessék - invitálta beljebb Linda. Amikor a férfi elhaladt mellette a szűk folyosón, megállt benne az ütő. „Úristen, de szexi” - morogta magában a nő, majd csendesen behúzta maga mögött a lakás ajtaját.

Ahogy Péter körülnézett a lakásban, átjárta őt az otthon meghittségéből a melegség. Olyan bájos, lakályos otthon volt, amibe jó hazatérni. Szöges ellentétben állt az ő rideg, minimalisa, sok-sok milliót érő házával.

A friss virág látványa, a gyertyák illata és a tűzhelyen duruzsoló fazék hangja teljesen öszezavarta, hirtelen olyan félszepség lett úrrá rajta, mely régóta nem jellemezte.

Ahogy meglátta az ablakban a neki háttal álló Karolina sziluettjét, nyelt egyet.

Karolina ivott egy kortyot a vörösborból, majd hátra se fordulva megkérdezte, hogy ki volt.

Péter szíve szerint átölelte volna hátulról és a nyakába csókolt volna, duzzadó férfiasságát a nő aprócska, de kerek fenekének tolta volna. Hirtelen olyan gerjedelem lett úrrá rajta, amint nehezen tudott legyűrni. „Meg kell kapnom ezt a nőt” - gondolta magában.

- Ön az? Mit keres itt? - riasztotta fel álmodozásából a férfit Karolina. Arcára rózsákat rajzolt a vágy, mely a férfihoz húzta.

- Csak a táskáját hoztam vissza. Gyönyörű lakásod van. Majdnem olyan varázslatos, mint te. Ugye nem baj, hogy tegezlek? - kezdte meg Péter udvarló hadjárátát.

- Nem, és köszönöm a bókot - csak ennyit tudott Karolina kinyögni, aki érezte, hogy a bugyijának is tetszett a dicséret. Teste minden porcikája a férfira kezdett hangolódni.

- Kérhetek én is abból a pohár borból? Jólesne a kis incidensünk után - simított végig Péter a szemével és a kezével a lány karján, akibe mintha a villám csapott volna az érintéstől.

- Hozok azonnal egy pohárral - próbált menekülni a lány abból az erotikus csapdából, de Péter ezt nem engedte. Finoman nekilökte Karolinát a falnak, és ujjjaival felfedező körútra indult a nő testén. A férfit teljesen elbódította a hajzuhatagának illata és minden rakoncátlan fürtje. A nő hagyta, és amikor Péter belecsókolt a nyakába, csak egy hatalmas, érzéki sóhaj hagyta el az ajkát. Elkezdte kigombolni a férfi decens módon vasalt ingét, miközben a férfi a pólója alá nyúlt. Hirtelen lábdobogás hallatszott a folyosóról, majd ajtócsapódás, és ekkor:

- Szia, anya, megjöttünk a suliból! - hadarták a folyosóról Karolina ikerlányai.

A felajzott párocska sebtiben próbálta rendbe szedni magát, rendezni arcvonásait. Nem nagyon sikerült, ugyanis amikor a két lány betopant, egyből megéreztek a zavart, a fura illatot, melyet a felnőttek felajzottsága szült.

- Sziasztok, drágáim, bemutatom Pétert, aki, aki... - akadt el Karolina, hiszen nem tudta, mit is mondjon.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Nos, sziasztok, örvendtem, nekem mennem kell - viharzott ki a férfi durván és udvariatlanul, arcán undorral, melyet a gyerekek látványa váltott ki belőle.

Karolina gombóccal a torkában nézett utána, de a sírva fakadás helyett a kifakadást válaszotta.

- Hogy ez micsoda bunkó! - zsörtölődött néhány perccel később a telefonba nővérének.

- Te aztán gyorsan beleszerettél! - kacagott egy jóízűt Linda.

A mély csendet követően végül Karolina csak annyit mondott: - Igen.

- Hogy micsoda nővel találkoztam! Csak kár, hogy gyerekei vannak - síránkozott a korsó söre felett haverjának és üzlettársának Péter.

- Ne emészd magad, egy olyan fickó, mint te, szempillantás alatt talál másik kicsikét. A pincérnő is úgy stíröl. Lefogodom, hogy nedves a bugyija - heherészett zsíros tokáját rázva András.

- Szemét vagy - torkolta le Péter, majd hozzátette: - Áll a közös projekt? Kellene rá néhány embert felvenni.

- Áll, és intézem. Felveszem neked a kicsikét, akiért annyira ácsingózol. Engem nem zavarnak a kölykök.

- Rendben. Valóban nem szeretem a kisgyerekes alkalmazottakat. Tudod, tényleg csak azért nem alkalmaztuk. Genyóság volt. Az az otthon csodás volt. Sőt, még a gyerekek is egész rendesnek tűntek - tűnődött Péter.

- Te kezdesz belészeretni. Egyszer láttad, te marha! Már megint a farkad után mész.

Péter szó nélkül felállt az asztaltól, és hazafelé vette az irányt. Nem akarta hallani barátja megjegyzéseit, főleg, hogy elevenjébe találtak. Ahogy felnézett a csillagoktól mentes égre, arra gondolt, hogy milyen jó lenne azzal a nővel egy külvárosi kertés házban kiülni a teraszra, és a csillagos égboltot bámulni. No és persze megdugni. Először féktelenül, hátulról, hadd piruljanak a csillagok, majd lágyan, ringatózva, hadd pihengjenek a csillagok.

Másnap meghagyta titkárnőjének, hogy hívja fel Karolinát, hogy az új projektben van számára egy nyitott pozíció, ami megfelel a képzettség-

gének és a tapasztalatainak. Kisvártatva visszajött a csinos alkalmazottja azzal a hírral, hogy visszautasította az ajánlatot, mert már kapott egyet jobb feltételekkel.

- Hogy a fészkes fenébe! - csapott az asztra. „Ki kell eresztenem a gőzt” - gondolta, és behívta titkárnőjét, hogy kényeztesse egy kicsit. A bombázó szó nélkül elfoglalta helyét az asztal alatt, és tette a jól begyakorolt mozdulatait, de mindhiába. A máskor oly gerjesztő nyelvjátéka most csak idegesítette Pétert, így végül finoman eltolta magától, és szabadkozva kirobogott az irodából. A nő megszégyenülten csatolta be melltartóját és igazította meg a rúzsát.

Néhány perccel később már Karolina ajtajánál toporgott a férfi. Már a csengő hangjától nyomást érzett az ágyékában, és a közeledő léptek zajára duzzadni kezdett férfiassága.

- Nyitom már - méltatlankodott a nő.

Ahogy ott állt, feltűzött hajjal, egy-egy elszabadult göndör fürttel, smink nélkül, szűk farmerben és egy laza pólóban, mely alatt nem viselt melltartót, Péterben benn maradt a szusz.

- Mit akarsz? Nem is tudtam, hogy félsz a gyerekektől - támadt neki dühösen a nő.

- Ne haragudj, nem voltam rá felkészülve. A gyerekek és én, az valahogy eléggé nem fér össze. Tényleg ezért nem kaptad meg a munkát - hajtotta le szégyenében a fejét a férfi. - Rendes gyerekeknek tűnnek pedig. Szeretném őket megismerni, de főleg téged - kérlelte tovább.

- Nem is tudom, így is elég necces az életem most, nem kell egy olyan pasi, akinek gyerekfóbiája van - ezzel könnyedén becsukta a férfi orra előtt az ajtót.

- Kikészít ez a nő! Ha egyszer elkapom, addig nem eresztem, amíg nem könyörög! - szúrta a fogai között Péter, majd újra csengetett.

Amikor Karolina résnyire nyitotta az ajtót, Péter határozottan betolta és a szobába irányította a nőt.

- Most megvagy! - mosolyodott el.

- Most megvagyok! - viszonzta a mosolyt a nő, majd nekiesett Péternek.

Egymásba kapaszkodva, a másik ruháját letépvé estek be a hálószobába. Olyan mohón vágytak a másik közelségére, hogy észre se vették, hogy tornádóként söpörtek végig a lakáson. Úgy lélegeztek, mintha az volna az utolsó leheletük. Úgy szívták magukba a másik illatát, mint az éltető levegőt. Kezüik-lábuk összegabalyodva, hogy hol kezdődött a nő, és hol a férfi, lehetetlen volt eldönteni. Eggyé váltak. A vihar utáni csendben viszont felfedezték egymást, figyelmesen, irulva-pirulva az előbbi tombolás után. A férfi végigcsókolta a nőt, a nő hagyta, átadta magát a kényeztetésnek. Kitárult, kivirult, végül magába fogadta a férfit. Ő pedig birtokba vette, büszkén, de óvón. Újra eggyé váltak, de most már csupa báj és derű irányította mozdulataikat. Olyan volt, mintha egy tündérszép tavacskán ringatóznának egy csónakban. Az andalgásuk után végül Péter szólalt meg:

- Milyen munkát ajánlottak?

- A barátod a közös projekteteknél - somolygott Karolina.

- Az hogy lehet? Engem visszautasítottál - vált sértődöttre a férfi hangja.

- Akkor igen - kacsintott rá a nő, és finoman játszadozni kezdett Péter férifasságával.

- Ahh - hörgött fel Péter, és már készen is állt a következő menetre.

- A barátod a saját cégénél adott egy jobb munkát, szóval a konkurenciánál fogok dolgozni. De ezt akartad úgyis az elején, nem? - huncutkodott a lány.

- Szóval a másik térfélen játszol...

- Szóval a munkában a másik térfélen játszom, de itthon lehetünk egy térfélen?

A férfi szó nélkül maga alá teperte a nőt.

- Látod, az ágyban már egy térfélen vagyunk - suttogta kéjesen a fülébe.

Baranyai Attila (Anisse): Kipattant lét-buborékok 1.

nedves félhomály
vízcseppes meztelen test
buja gondolat

Szabóné Horváth Anna: Lángoló vágyak

Mellkasomban tüzet raktál,
Pitvarában bent maradtál...
Gondolni sem tudok másra,
Csak egy édes vallomásra.

Álomittas csókra vágyom,
Fejem hajtsam pusztá vállon,
Ragyogjon a szemed fénye,
Szébb az, mint a tenger kékje.

Éj bársonyán, ha szikrát szór,
Szép csillagképe hozzám szól.
Ne vakítson, pillám zárom.
Megperzseljen, alig várom.

Vágy-karodba alél szívem,
Hogy testedre testem hintsem.
Összeérve máglyát lobban,
Ölel, csókol, meg nem torpan.

Túlhevültek már az erek,
Porcikám is belé remeg...
Zenét játszik szívem húrja,
Szép az élet, csak ezt fújja.
Illatodat szellő tépi,
Szerteszórja, ahol éri.
Bódult arcomon gyöngy perreg,
Szemérmem tűzben hempereg...

***

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/aktualis-palyazati-kiirasok/> oldalon

---

*A Verslista honlapja:
<https://www.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
